

כיצד צולין פרק שביעי פסחים

ע"ה.

עין משפט נר מצוה

מא א"י פ"א מהלכות
פסולי מוקדשין הלכה
ל:ל
מב ב מ"י פ"א מהל
עונות ויס הכפרים
הלכה ד:

רבינו הגנאל (המשך)
מפיק ליה מירי מעילה.
ואקשין נתי נמי דר' יוסי
בר' אליעזר סבירא ליה
דאמר דם א"פ שאין
בשר (בשלמים) [בשלמא]
בזבחים איכא דם, עומר
נמי איכא קומץ, לחם
הפנים נמי איכא בויכין,
אלא שתי הלחם איכא
טעמא, וכי תימא איכא
נמי להני מירי הבבין
לשנים נמי איכא בויכין,
אלא שתי הלחם איכא
זבחי שלמי ציבור והווי
להו [ארבעת] ואנן חמשה
תנן, ושניין אלא קסבר
ר' יוסי טומאה הותרה
היא בצבור, איני דסבר
ר' יוסי החר היא בצבור.
והנתיא אחד זה ואחד זה
לשמש ביום הכפרים, בין
בזבחים ובזבחים, בין
הווי מוין עליהם כל שבעת
הימים שהיו מפרשין אותן
מכל אפר הפרות שהיו
שם שנעשו ממות משה
ועד אותו זמן, ואיניקא
בזבחים סדרן רואה אני
יוסי טומאה חרובה בצבור
הוא דאית ליה, ואמרנן
אלא מחורבא מתני' דלא
כר' יוסי, ירושלמי בין
למאן דאמר הלחם עיקר
בין למאן דאמר כבשים
עיקר ארבעה אינון תנא
חד חש להון וקרינון חמשה,
ואקשין היכי קתני ר'
יוסי במילתא דפליגי ר'
אליעזר ר' יהושע זה
פוסל זה מכשיר ואמר
ר' יוסי רואה אני דברי זה
ודברי זה, [ו]כי יש אמת
בשני דרכים הפכתישין
זה את זה, ופיקחין האי
דקאמר רואה אני לאו
משום דקא מודה להו,
אלא הכי קאמר, רואה אני
דברי ר' אליעזר בזבחים
לכומר טעמיה במנחות
כטעמיה בזבחים, כי היכי
דפליגי בהאי פליגי בהאי
וכן ר' יהושע, ונדחה האי
שינויא ושניין רואה אני
דברי ר' אליעזר בטעמא
דהא איתיא והצין מרצה
[ודברי ר' יהושע בצבור
ושרוף], איני התניא ר'
יוסי ואמר אין הצין מרצה
על אכילות ומפלו הוא
דפליגי על ר' אליעזר, היכי
קתני רואה אני דברי ר'
אליעזר במאן דפליגי עלה,
אלא רואה אני דברי ר'
אליעזר בצבור מאי טעמא
משום דטומאה החר הוא
בצבור, והא ר' יוסי טומאה
דחריה היא שמעין ליה,
ותוב היכי ר' יהושע פליגי
עליה והא אוקימנא לעילא
דאפילו ר' יהושע מודה
בצבור דדם א"פ שאין
בשר ולפיקין איתוקמא
מתניתין כותיה.

הא לא קשיא הא ביחיד והא בציבור. פי' צקונטרס דסצירא לן
טומאה הותרה בציבור וקשה דה"ל למימר אלא קסבר רבי
יהושע טומאה הותרה בציבור כדמסיק לעיל דקסבר אין מרצה על
אכילות ועוד היכי קאמר צקונטרס ניימא דלא כרבי יוסי דלמר אין הצין
מרצה על אכילות מהאי טעמא גופיה
טומאה הותרה בציבור דאוקימנא
כרבי יהושע אתי נמי כר' יוסי

אלא לא קשיא כאן ביחיד כאן בציבור
נימא מתני' דלא כר' יוסי דתניא ר"א אומר
הצין מרצה על אכילות רבי יוסי אומר אין
הצין מרצה על אכילות קס"ד מוקדשין ר'
יוסי אין הצין מרצה על אכילות כר' יהושע
ס"ל דאמר בעינן תרתי נימא השתא מתני'
דלא כר' יוסי לא רבי יוסי כר"א ס"ל דאמר
דם אע"פ שאין בשר אי הכי למאי הלכתא
אין הצין מרצה על אכילות וליטעמך ר"א
דאמר הצין מרצה כיון דאמר דם אע"פ
שארין בשר הצין מרצה על אכילות למאי
הלכתא אלא למיקבעיה בפגול ולאפוקי
מידי מעילה קמפילגי רבי אליעזר סבר
מרצה ציץ עילויה ומשווי ליה כטהור וקבע
ליה בפגול ומפיק ליה מידי מעילה ור' יוסי
סבר לא מרצה ציץ עילויה ולא משווי ליה
כטהור ולא קבע ליה בפגול ולא מפיק ליה
מידי מעילה מתקוף לה רב מרי נהי נמי
דדבי יוסי סבר כר"א בשלמא זבחים איכא
דעומר נמי איכא קומץ לחם הפנים נמי
איכא בויכין אלא שתי הלחם מאי איכא
למימר וכו' לת לקרב עמהן (ה) היינו שלמי ציבור
א"כ הווי להו ארבעה ואנן חמשה תנן אלא
קסבר רבי יוסי טומאה הותרה בציבור והא
תניא אחד זה ואחד זה מוין עליו כל שבעה

מכל הטאות שהיו שם דברי רבי מאיר רבי יוסי אומר יאין מוין עליו אלא
שלישי ושבעתי בלבד ואי סלקא דעתך קסבר רבי יוסי טומאה הותרה
בציבור למה לי הוואה כלל אלא מחוורתא מתני' דלא כרבי יוסי א"ל רב
פפא לאב"י ורבי יוסי שטרא מזכי לבי תרי הוא דתניא א"ר יוסי רואה אני
את דברי רבי אליעזר בזבחים ודברי רבי יהושע בזבחים ודברי רבי אליעזר
במנחות ודברי רבי יהושע במנחות דברי רבי אליעזר בזבחים שהיה אומר
דם אע"פ שאין בשר דברי רבי יהושע בזבחים שהיה אומר אם אין דם אין
בשר אם אין בשר אין דם דברי רבי אליעזר במנחות שהיה אומר קומץ
אע"פ שאין שם שירים ודברי רבי יהושע במנחות שהיה אומר אם אין
שם שירים אין קומץ אם אין קומץ אין שירים א"ל מסתברא קאמר כי קאי
בזבחים אמר מסתברא כי היכי דפליגי בזבחים פליגי נמי במנחות קאי
במנחות אמר מסתברא כי היכי דפליגי במנחות פליגי נמי בזבחים א"ל
התינח כי קאי בזבחים אמר מסתברא כי היכי דפליגי בזבחים פליגי נמי
במנחות דעיקר קראי כי כתיבי בזבחים כתיבי אלא כי קאי במנחות ואמר
מסתברא כי היכי דפליגי במנחות פליגי נמי בזבחים והא עיקר קראי
בזבחים הוא דכתיבי אלא לא קשיא רואה אני את דברי ר' אליעזר בנטמא
ודברי רבי יהושע באבוד ושרוף בנטמא מ"ט משום דמרצי ציץ הא שמעת
ליה לרבי יוסי דאמר אין הצין מרצה על אכילות אלא לא קשיא רואה אני
את דברי רבי אליעזר בציבור רואה אני את דברי רבי יהושע ביחיד בציבור
מ"ט משום דטומאה הותרה בציבור חדא דשמעת ליה לר' יוסי דאמר טומאה
דחריה היא בציבור ועוד אי בציבור רבי אליעזר מכשיר ולא רבי יהושע
הא

אחד זה ואחד זה. אחד כהן השורף את הפרה ואחד כהן גזול ציום הכפרים
שטעוין פרישה שבעת ימים: מכל הטאות. מכל אפרי הפרות שהיו צקונטרס ששאר פרה של משה לא כלתה: כל שבעה. צ"ק דיומא
[ה]: מפרש טעמא צראשון לפרישתו שמא היום שלישי לטומאתו שמא היום ג' ימים שניטמא צמת וחששא צלמלא היא ומעלה וכן שני שמא
שלישי ושלישי שמא שלישי (ו) ואינן מספקין כל חד וחד צו' לטומאה: הוואה למא לי. הא קרבן דיום הכפרים דציבור הוא ודומה
טומאה אלא ש"מ צקושי נדחית טומאה קרבנות ובעי ריזוי צין, וכיון דלא מרצי אכילות לא מיתוקס שמי הלחם דמתניתין כרבי יוסי
ואפילו סצירא ליה דצחאל סגיא דהא אפילו חדא ליכא: שטרא מזכי לבי פרי הוא. צתמיה. כלומר מי ראה שטר שמוכה את התבוע ואת
התבוע דקאמר רבי יוסי רואה אני את דברי שניהן: מספצרא קאמר. מספצרא דפליגי צתרייהו קאמר: עיקר קראי. ועשית עולותיהן: ו:
בזבחים פסיו. ובמנחות לא כתיבי ואיטרין לאשמעי' דאפיה פליגי במנחות: ועוד ציבור ר' אליעזר הוא דמכשיר ולא ר' יהושע: חלל

ביחיד. לכתחלה פסולה ואם זרק הורגה ומתני' בציבור צלין
לכתחלה דטומאת ציבור הוא צהימר: לימא מתני' דלא כר' יוסי.
דכיון דל"ר יוסי צעין תרתי דמפרש ואזיל מדקאמר רבי יוסי
אין הצין מרצה על אכילות ש"מ כרבי יהושע סצירא ליה דבעי
תרתי ואשמעינן הכא דניטמא צטר
לא מהני ליה צין למהוי כי צטר
קיים לזרוק את הדם דלא לא צעי
מתני' ריזוי צין אכילות למה לי הא
צלאו אכילות נמי מיתכשר וזיקת
דם: כרבי אליעזר ס"ל. דצחאל
סגיא ולקמן פריך שמי הלחם אפילו
חדא ליכא: למאי אין הצין מרצה
על אכילות. למאי מיבעי לן ריזוי
צין דידהו אלא על כרחין לרבי
אליעזר ריזוי דצין דאכילות לאו
לאצטורי וזיקת מיבעי לן לאפוקי
בעלים דצלאו אכילות נמי מיתכשר
אלא לאכילות גופייהו מיבעי לן:
למיקבעיהו צפיגול דקייזל חס יש
פסול אחר צקרבן שחישב צו מחשבת
פיגול אינו נקבע צפיגול להחמיצ
כרת על אכילות דלמר מר ירצה
כצראת כשר כך צראת פיגול
צמסכת מנחות (דף טו: ט'): ולאפוקי.
להאי צטר מידי מעילה דצקדשי
קדשים וזיקתן משוי צצטרן שעת
היתר לכהנים ותו לא קדשי (ה) מיקרו
ונפקין מידי מעילה: ומשווי לבי טהור.
ואע"ג דלסור אלוכלו צטומאה מיהו
כלל שאר מוין הוי כי טהור ומנהיג
ליה וזיקת למיקבעיה צפיגול כו' ורבי
יוסי סבר. נהי דזיקת כשירה היא
להוציא את הצעלים ידי נדון דלא
צעין תרתי מיהו להאי צטר לא מהני
צין למהוי הך וזיקת מהניא ליה
למיקבעיה צפיגול ולאפוקי מידי
מעילה: צצלאו זבחים. איכא
עלין דמרצי צין עלייהו ואיכא תרתי:
עומר נמי דאיכא קומץ. דמרצי צין
עליה וחדא מיהא איכא: וצלה הפנים
איכא צויין. שמתירין את הלחם
קקומץ למנחה דכתיב ציה (ויקרא כד)
והיתה ללחם לאזכרה: צויים. לצונה
של לחם הפנים וכתיב צקומץ (שם ז)
הקטיר דכתיב את אזכרהו וצין מרצי
עלייהו דכתיב עולים יננה: אלא שמי
הלחם. דכולה אכילות ורבי יוסי אין
הצין מרצה על אכילות קאמר מאי
איכא למימר: ובי סימא. הא דקתני
מתני' שמי הלחם צלין צטומאה
למאן צצתי הלחם הצאות צפני
עלמון כגון שאלת היו כל כששים
לדמרין במנחות (דף מה): דצאין
צפני עמלמן וצנהו לא קאמר מתני'
דליתו צטומאה אלא צצאו עס
הכששים ומשום הלחם הקריצין
עמלמן שחיתתן מקדשת את הלחם
וזיקת דמות צתומאה מוין קאמר
מתניתין צצאות צטומאה מוין דצין
מרצי עלייהו: הוואה צצבור. ולל

הגהות הב"ח
(א) גבי ו"כ לקדש עמלמן
הי ניהו שלמי צבור:
(ב) רש"י ד"ה כל שבעה
צפ"ק דיומא דף ה'
מפרש ובי שמה שלמי
ורביעי לא בעי וזיקת
ואינן מספקין:

מוסף רש"י
אין הצין מרצה על
אכילות. על טומאה
שנעצ צצטר ובשירי מנחה
הנחלים, אלא על טומאת
הדם וקמלים (עיר ל: טו)
לכי נקט אכילות, דאעולין
כ"ע מודו דצין מרצה,
דקמי צצטר מ"כ ורצה
לו לכפר דדם, דלמי צצטר
(ויקרא ז) כי הדם הוא
נפש יכפר, אין לו אלא
דמם טמא מוין מ"ל
(שמות טז) ועש אהן
וגו' והוא צצטר קמייר
דכתיב לזון ללם, והכא
מכוי ונלם, מה הכא דם
אף הדם דם, ואין לי
אלא דם, מוין לרבות כל
השולים, מ"ל לכל מנחה.
קדשים וגי' (מנחות כה).
אחד זה ואחד זה.
כסן דיום הכפרים וכן
דפריה, מוין עליו כל
שבעה. ימי השפעה,
מכל הטאות שהיו שם.
מכל פרה ופרה היו נותנין
קתב שמערת מן האפר
מתן, קן שמיני טמא
פרה (פ"ג מ"ח) ואי
שמעתי אפר פרה של משה
לא כלל (ויחא ד:).

מוסף תוספות
א. על ידו ריזוי צין. מוס'
אשן.

רבינו הגנאל
אלא לא קשיא כי קתני
דברי ר' יהושע תרתי
קרבן יחיד אבל קרבן
צבור הוא ובמנחות
צבאו סגי ליה, ומתני' קרבן
צבור הוא ובמנחות קרבן
יחיד, ואינן למימר קרבן
דלא כר' יוסי דתני אין
הצין מרצה על אכילות
ור' יוסי סבר לה כר'
יהושע דאמר תרתי בעינן.
דחזקין לא לעולם ר' יוסי
בהא כר' אליעזר סבירא
ליה דאמר דם א"פ שאין
בשר והאי דקא מילגי
בצין מרצה על אכילות
בהא פליגי, ר' אליעזר סבר
הצין מרצה על אכילות
וכיון דמרצו לאכילה הוא
דקאי (הטהור) [בשלה]
חשוב הוא ואי חשיב עליה
למכילה חזן ולמוני אצי'
דהווא טמא קבעא ליה
מחשבתו בפגול, ואי איכל
ליה מקדש לאו בר מעילה
הוא דאכילה מעליה היא.
ור' יוסי סבר לא מרצה
צין וקא מוין ליה טהור
ולא קבע שמי בפגול ולא